

(המשך מעמוד 10)

זורקה אותו החוצה — שם צעקה מקהלת סטודנטים שמאלניים: "זוג הייל! זוג הייל!" כוששים וסמורדנטים. בשורתו של פאול היה פשוטה: המהגרים הכוששים והצביוניים, שהגיעו לבריטניה מגיאמייקה, מ"קניה ומארצות אחרות, הורסים את הארץ. על בני הגזע הלבן לגרש אותם. הוא משמיע כושים, קומוניסטים, סטודנטים ושחוריי-שולם בנשימה אחת.

זוהי תורה גזענית מתוצרת נאצית, מהר לה בטכניקה של ג'ו מקארתי. פאול טען שיש "סוכנים" בממשלה, המעלימים את האמת מעיני העם.

מנהיגי מפלגת השמרנים מוסיפים ממנו, מגיבים במבוכה על תעלוליו. אבל הם לא גירשוהו מן המפלגה — והיו מוכנים בהחלט

אנוך פאול זוג הייל

לט לקצור את סרי ההסתה הגזענית. עתה הוכיחה בריטניה שגם בה יש יסודות גזעניים חזקים. פאול הכפיל את הרוב שלו במחווה.

אינדונזיה מות הנואף

ב-1955 היה אחד סוקארנו אחד האישים המפורסמים ביותר בעולם. כמנהיגה של האומה החמישית בנוולה בעולם, לפי מספר האוכלוסייה, עמד אחד סוקארנו, שליטה של אינדונזיה, בראש המחנה של העולם השלישי. בתום ועידת באנדונג המפורסמת, סברו משקיפים רבים כי הוא יהיה מנהיג המחנה שיוצא בין שני הגושים הגדולים. השבוע, 15 שנים מאז הגיע אחד סוקארנו לניו דלהי, הוא נפטר, גלמוד ובורד בתוך ארמונו, בו היה נתון במשך חמש השנים האחרונות במעצר בית. הכוח השלישי אותו חלם ליצור, שבק חיים הרבה שנים קודם לכן.

צילומים פורנוגרפיים. סוקארנו, בנו של מורה עני ביאהה, הצליח ב-20 השנים בהן שלט ב-100 מיליון תושבי אינדונזיה, לעשות מה שלא הצליחו מנהיגים רבים אחרים. הוא איחד אלף שבטים לעם אחד. הצלחתו זו כיפרה על חולשותיו האישי-יות. כי בחייו הפרטיים התפרסם סוקארנו כבעל תאווה בלתי ניתנת לריסון לנשים. הוא נשא אמנם שלוש נשים בלבד, אולם מאות נשים נוספות ברחבי המזרח טוענות כי היו מילגשיו.

הספור המפורסם ביותר אודותיו נפוץ בבריית-המועצות. שם, כך אומרים, הצליחו סוכני-ביון סובייטים לצלם צילומים טורנו-גראסיים של המנהיג עם נשים רוטיות שטיפו קו לו. כשהציגו בפניו את התמונות בתקופה לסחוט ממנו ויתורים, הוא הגיב כצחוק ואמר: "יפה מאוד. שילחו לי העתקים מזה, מזה ומזה".

סוקארנו הודח משלטונו במהפכה שאירגנה סוכנות הביון האמריקאית. ערב נסיונה של המפלגה הקומוניסטית האינדונזית, הנוטה לסיני, לתפוס את השלטון ב-1965, מדיחיו לא העזו להוציאו להורג בידעם את הערצת העם אליו. הם הניחו לו לחיות בשקט בארמונו כשהם מותירים לו להינות צד סוף ימיו מהתענוג הגדול שלו: נשים.

במדינה

חינוך

המקצו

הגדול

מרחובות

קיצוץ פיאותיהם של יהודים היה מאז ומתמיד תחביב חביב על אנטישמים ברחבי העולם. השבוע קם קיצוץ הפיאות לתחייה בגירסה ישראלית — וכלל לא על-ידי אנטישמים, אלא דווקא על-ידי יהודים טובים.

או קיצוץ — או בחינה. היהודי הטוב היה אהרון מויא, מנהל בית-ספר אורט ברחובות. הוא אילץ עשרים מתלמידיו לקצץ את פיאות-לחייהם עד לגובה קר-העין — באיום שאחרת לא יורשו לגשת לבחינת הנמר בהיסטוריה.

השיטה החינוכית המודרנית הוכחה כיצד לה: התלמידים, שבסתינו הקרוב כבר ילבושו מדי צה"ל, ניסו בתחילה להתחבא, טענו כי המנהל חורג מסמכויותיו ופוגע בזכויותיהם. המנהל לא נכנע. היו אלה התלמידים שונכעו וקיצצו.

נמר שר נייר. היתה זו כניעה חפוזה ומיותרת, כפי שלמדו המקוצצים חיש מהר. אחד התלמידים, דויד גרינברג, התגלה כגבר, סירב לקצץ, תבע מהמנהל אישור בכתב כי הוא מסרב להכניסו למיבחן בגלל אורך פיאותיו. מויא מצידו נתגלה כנמר של נייר, נסוג בפני הגבר הצעיר, איפשר לו להיבחן — עם הפיאות והכל.

דווקא עובדה זו חרתה לתלמידים ביותר. "חלק מהמורים שלנו צחקו מאינתו אחר כך", סיפר אחד המקוצצים לכתב העולם הזה. "איזה מן גברים אתם, הם אמרו לנו".

בעיקבות חרונם של התלמידים, עלה המתח בבית-הספר. כל טרונותיהם של הנערים החלו צצות החוצה. המנהל מלא היוזמה ניסה לפתור את הבעיה על-ידי קיצוץ מסוג אחר: הוא אסר על התלמידים לפגוש עיתונאים.

עיתונאים מהבליים. מדוע אסור ל-עיתונאים להיכנס לחצר בית-הספר? נשאל מויא על-ידי כתב העולם הזה.

התשובה המאלפת: "קיימות הוראות שנועדו למנוע חירות מחבלים לבית-הספר."

ידוע לנו שהמחבלים מחפשים במיוחד לפגוע בצעירים העומדים להתגייס לצה"ל.

"האם קיימת תקנה בבית-ספר אורט לפיה אסור לגדל פיאות מתחת לקו העין?" "כן נהוג ביחידות צה"ל."

"מה הקשר בין הוראות צה"ל לאורט?" "לגדל פיאות ארוכות זה לא עניין של אופנה, אלא של אופי."

סותמים לנו את הפה. איטור הפיר-סום של מויא היה בתוקף, למרבית המזל, רק בין כותלי ממלכתו. על המידרחה הגיבו התלמידים בפני כתב העולם הזה במרידות רבה:

"הוא סתם השפיל אותנו", אמר אחד מהם, שביקש לא לפרסם את שמו מחשש הפגיעות לא נעילות בימי הלימודים האחרון-נים.

"יש לנו מורים שמגדלים בעצמם פיאות, או להם מותר ולנו לא?" אמר ישעיהו מוסקוביץ, שלא חשש מגילוי שמו.

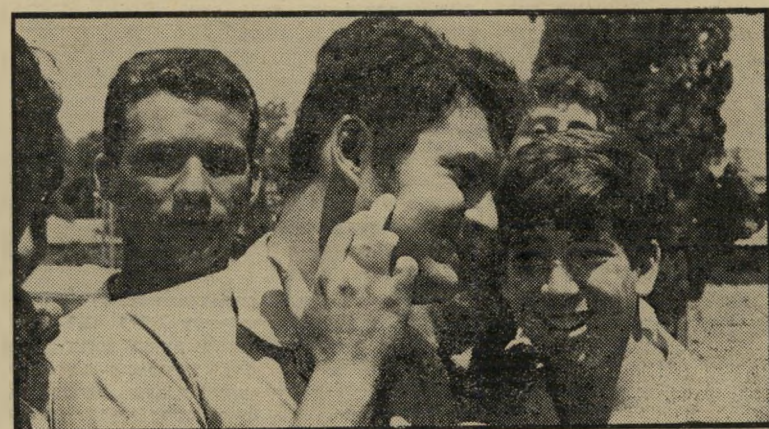
"העניין של הפיאות אופייני לכל היחס אלינו", הגיב תלמיד אחר. "לא מקשיבים לנו ולא נותנים לנו לפתוח את הפה. הארץ גדושה בבעיות גורליות, יש לנו שא-לות, ואין ממי לקבל תשובה. השבוע ביקר ברחובות יגאל אלון לרגל חגיגות הויבל. רצינו לדבר איתו. בלי נוכחות המורים, כדי שנוכל לדבר בחופשיות. לא הצלחנו. לא נתנו לפתוח את הפה. אלון דיבר על המצב הביטחוני, ואחר כך מיהר לבקר ביריד. זו לא דרך. מזה שמתעלמים מבעיות לא פותרים אותן. ההורים שלנו ניצחו במלחמת-השיחור בגלל שלחמו בשביל אידיאל. אני לא רוצה שניגע למצב שאנתי-נו ננצח רק בגלל שיש לנו פאנטומים."

סיכם תלמיד שחרחר וצונם: "מחר אנתי-נו נשב בתעלה ונילחם במצרים ולמנהל שלנו אין משוה חשוב יותר לעשות, רק להילחם בפיאות שלנו."

אבל לא רק בפיאות נלחם המנהל בעל רעמת השיער השופעת. הוא גם מתנגד שתלמידיו יחוו במחוזר שינור.

כשיטו השבוע מפקי שיעור להזמין את התלמידים שהוכרחו לגלח את פיאותיהם, נתקלו בתשובות הפסקנית של המנהל: "אני לא נותן המלצות לתלמידי לראות הצגות. אם ילכו ילכו על דעת עצמם. ובכלל, אני לא מעוניין להמליץ בפניהם ללכת לראות הצגה כזאת!"

למחרת, כשנשאלו על ידי כתב העולם הזה, סיפרו תלמידי בית-הספר כי הם לא רוצים להיבחן עם הפיאות, וביקשו מהמנהל להפסיק לקצץ את פיאותיהם. הם גם ביקשו מהמנהל להפסיק לקצץ את פיאותיהם, וביקשו מהמנהל להפסיק לקצץ את פיאותיהם.

תלמיד מוסקוביץ לפני התספורת אסור

תלמיד מוסקוביץ אחרי התספורת מותר

"When the blood flows, the money flows," says a leading Zionist.

"כאשר זורם הדם, זורם

גם הכסף — אומר מנהיג ציוני"

כותרת בכתבה.

לא כדאי לפטר פקיד יהודי יותר מדי. כל מעסיק יודע זאת. החודש למדו זאת ראשי האירגון היהודי בני-ברית. הפקיד הוא אחד שאול גופסט (55), מי שהיה מוכיל המועצה הבינלאומית של בני-ברית. הוא פוטר אחרי שרות של 22 שנה. עתה הגיש כמה משפטים על הוצאת דיבה נגד המנכ"ל של האירגון, הרב גיי קאופמן. עם הגשת המשפטים, הגיש גופסט ל-בית-המשפט סידרה של מיסמכים, שיש בהם כדי להביך ביותר את ממשלת-ישראל, ל-ספק חומר-תעמולה ממדרגה ראשונה לאורי-טיה — אם ימצאו מהימנים. בירור המשפ-טים עלול, כבוא היום, לספק הרבה חומר נוסף.

כי ג'ופטס מאשים את "בני-ברית", ואת ממשלת-ישראל, כי הפרת החוק האמריקאי ועיסוק בשורה ארוכה של פעולות בלתי-חוקיות.

גב' שולמן המיסחורית

זנה, למשל, פרשת הגברת אייזיס שולמן, מטרונית ועקרת-בית משכונת ריתרדייל הממודרת בניו-יורק, אלמנתו של רב ידוע שנפטר לא-מכבר.

על הגברת שולמן הטילה הקונסוליה הישראלית בניו-יורק לארגן "תדריכים לעוי-מק" ליהודים היוצאים לביקור בבריית-המו-עצות, ולספק לממשלת-ישראל מידע על כל היהודים הנוסעים לבריית-המועצות או הבי-אים משם.

מפעולה זו נודף ריח מובהק של ריגול.

במיסמך שהוגש לבית-המשפט, קבעה הגברת שולמן, כי "אירגונים יהודיים, וב-עיקר בני-ברית, יכולים למלא תפקיד מועיל במיוחד" על-ידי אספקת "בסיס פעולה", היא ביקשה תואר, משרה, נייר-מכתבים וטלפון. לשם כך הציעה "להמציא" ועדת-מישנה דמיונית, כדי שהיא תשמש כמזכר-רה שלה, ויהיה לה "שלט" שלא יהיה בולט מדי, אך שיהיה שימושי.

הפקיד האחראי על משרד בני-ברית ליד האו"ם (שם יש לאירגון בני-ברית מעמד רשמי של "גוף מיעוץ") דיבר על כך עם אשוי הקונסוליה הישראלית בניו-יורק, כי-נובמבר 1960, ישראלים אלה כונו במי-מכים בשם הצופן "הידידים שלנו" (וזהו לאחרונה כבנימין אליאב).

לאחר-מכן הודיע הפקיד כי הי-ישראלים דורשים שהגברת שול-מן תדווח אך ורק להם, וכי אני-שים מעטים ככל האפשר בתוך "בני-ברית" יידעו על מעשיה. מכל זה ברור שהיתה זאת פעולה מחתרית.

ג'ופסט התנגד לפעולה זו, בטענה כי תזיק לפעולות בני-ברית בארצות נייטרא-ליות. במיסמכים שנימנים היפנה את תשו-מתלב הממונים עליו לחוק האמריקאי בדי-בר רישום סוכנים זרים. כתוצאה מכך חוסלה פעולת הגברת שולמן במיסגרת זו כעבור שנה. אך הסיכ-סוך בין ג'ופסט ובין הממונים עליו נמשך מאז. הוא הוזהר על-ידי ויליאם וכסלר, נשיא בני-ברית, שמעשיו מעוררים את ועם השגרירות הישראלית. "ניתן לי להבין כי עלינו לשרת מדינה זרה", מתמרמר ג'ופסט.

"הסוכנים הזרים"

רגישות המיוחדת של נושא זה נובעת מחוק שנתקבל בארצות-הברית בשנת 1938, כדי להילחם נגד פעולות הסוכ-נים הנאציים בקרב האמריקאים ממוצא גר-מני. הוא נושא את השם החוק לרישום סוכנים זרים.

חוק זה נועד "לגלות בפומבי אנשים הי-מנהלים תעמולה למען או מטעם ממשלות זרות" וגופים זרים-אחרים, כדי שהאמרי-